

Lucie Rousová Já a můj zítřek

Je jedenáct večer a já mám opět ten pocit – zítra změním svět. Dokážu nedokazatelné, zvládnou nezvladatelné. Vstanu ve čtyři-ne-ve tři hodiny ráno! A jak jinak než s dobrou náladou. Udělám toho více než za celých 17 let svého života. Ať žije konec prokrastinaci!

Uklidím celý byt, ba celou čtvrť, ať udělám sousedům radost. Přečtu knihu, která mi poslední dva měsíce leží se znatelnou vrstvou prachu na nočním stolku. Od zítra začnu cvičit, začnu držet tu dietu, kterou mi doktor doporučil. Zítřek všechno změní! Mám nastavený budík a s tímto obohacujícím pocitem se ukládám ke spánku.

Můj sen naruší jakýsi zvuk. Píp píp píp pípá cosi ve stálém rytmu. Obraz se mi před očima rozplývá a já se ocitám na tanečním parketě. Samozřejmě, že to byl pouze výtvar DJe. Rytmičké pípání náhle ustane a vystřídá ho jakýsi řev ženy, hlasem podobným mé matce: „Proč u všech svatejch máš nařízenej budík na tři hodiny v noci? Lucie, slyšíš mě! Vzbudíš celej barák!“ Á samozřejmě, že se jedná o další skvělý hit DJe. Pobrukuji si velice chytlavý text a bezstarostně tančím dál. Píseň je znovu obohacena pípáním a já žasnu nad kreativitou toho muže za mixážním pultem, když najednou cítím, jak se mnou někdo třese.

Už se nenacházím na diskotéce, nýbrž ve svém pokoji tváří v tvář rozrušenému obličejí své matky. Promnu si oči a podívám se na hodiny. Půl čtvrté ráno?! Ale vždyť je sobota. No to jsou mi nápady. „Mami, běž spát, prosimtě. A vypni si ten budík, řve to tady jak na lesy, vždyť tím vzbudíš celej barák!“